

Mari clasici ilustrați

J.M. Barrie

Aventurile
lui Peter Pan

Traducere din engleză:
Adrian Ciubotaru

SUPERCOLECȚIA TA

Editura ARC

Cuprins

J.M. Barrie	8
.....	
Faceți cunoștință cu personajele	9-10
.....	
Capitolul 1	
Peter intră pe fereastră	11-19
.....	
Capitolul 2	
Umbra	20-27
.....	
Capitolul 3	
Să fugim, să fugim!	28-41
.....	
Capitolul 4	
Zborul	42-50
.....	
Capitolul 5	
Insula devine realitate	51-62
.....	
Capitolul 6	
Căsuța lui Wendy	63-73
.....	
Capitolul 7	
Lăcașul subpământean	74-80
.....	
Capitolul 8	
Laguna Sirenelor	81-91

Capitolul 9	
Pasarea Niciodată	92-96
.....	
Capitolul 10	
Căsuța fericită	97-104
.....	
Capitolul 11	
Basmul lui Wendy	105-113
.....	
Capitolul 12	
Copiii sunt răpiți	114-120
.....	
Capitolul 13	
Clopoțica povestește cum s-au salvat copiii	121-128
.....	
Capitolul 14	
Corabia piraților	129-135
.....	
Capitolul 15	
„Eu sau Cârlig!”	136-144
.....	
Capitolul 16	
Întoarcerea acasă	145-151
.....	
Capitolul 17	
Când Wendy a crescut mare	152-160

Domnul Darling este un familist convins, care face cauz de tot ce se întâmplă în jurul său. Este soțul doamnei Darling și tatăl celor trei copii.

John este al doilea copil al cuplului Darling. John pare să fie un băiat precaut și cumpătat, deși poate fi irascibil și, uneori, chiar las.

Michael este mezinul din familia Darling, un copil visător, dulce, somnoros și uituc.

Clopotica este zâna lui Peter Pan, o fetișcană pitică și frumoșică, a cărei voce sună ca un clopotel, dar care are o limbă ascuțită.

Tine mult la Peter.

Nana este câinele familiei Darling, o veritabilă, mândră și conștiințioasă „dădacă” a copiilor din casă.

Piuială este tipul cel mai galant din ceata băieților pierduți, care a avut neșansa de a o răni, accidental, pe Wendy.

Ronțailă este băiatul cel mai lipsit de griji din ceată.

Flușturilă este acela dintre copilași pierduți care pretinde că își amintește viața de pe pământ.

Cărliiont este, de asemenea, unul dintre copilași pierduți care are obiceiul de a da mereu de bucluc.

Gemenii sunt doi băieți identici, care fac parte din ceata copilașilor pierduți.

Pârjol este cel mai delicat dintre pirati, pe când restul sunt niște neciopliti, săngeroși și, în general, fideli căpeteniei lor.

Printesa Crin-Sălbatic este regina Tânără și frumoasă a pieilor-roșii.

Jane este fiica lui Wendy, care se naște după ce Wendy crește mare.

Margaret este fiica lui Jane și nepoata lui Wendy.

Capitolul 1

Peter intră pe fereastră

În dormitorul copiilor din casa doamnei Darling trăiau trei puști, care visau la Tara de Nicăieri. În cele din urmă, visul lor s-a împlinit: într-o bună zi, Peter Pan a intrat pe fereastră.

Mai devreme sau mai târziu, toți copiii află că nu vor fi întotdeauna copii și că vor crește mari. Wendy a înțeles acest lucru pe când avea doi ani și se juca în grădină. Ea a rupt o floare și a strâns-o la piept. Era atât de drăgălașă în acea clipă, încât doamna Darling a exclamat: „Ce frumos ar fi dacă nu ai crește niciodată!”

Și anii au trecut. Wendy era ceva mai mare acum și trăia împreună cu domnul și cu doamna Darling în frumoasa lor căsuță. După Wendy, au mai apărut pe lume și frațiorii ei mai mici: John și Michael. Curând, aceștia au devenit mari prieteni.

Pe când erau încă niște năpârstoci, domnul Darling a adus-o în casă pe Nana, o cătea din rasa Newfoundland. Copiii au îndrăgit-o imediat. Doamna Darling își petrecea timpul supraveghindu-i pe copii și era o mamă pe cinste. Știa cât de primejdioasă putea fi o tuse și când era nevoie de un fular gros înfășurat în jurul gâtului. A crezut până în ultimele clipe ale vieții în remedii încercate de timp precum frunza de rubarbă și privea cu dispreț toată această flecăreală de modă nouă despre bacterii și microbi.

În zilele când John se ducea să joace fotbal, ea nu uita nicicând să-i ia de acasă puloverul, iar Nana purta în dinți umbrela în caz că vremea se va schimba brusc și va începe să plouă.

Nu existau părinți mai buni pentru copiii lor decât domnul și doamna Darling, și domnul Darling o

știa prea bine, cu toate că, uneori, se întreba ce gândesc vecinii despre felul în care ei își cresc odraslele. Avea totuși o poziție importantă în oraș, de care nu putea să nu țină cont. Nana, de asemenea, îi crea câteodată o stare de disconfort: avea sentimentul că aceasta nu-l admiră destul. Și totuși nu a fost o familie mai fericită până în clipa în care în viața lor a apărut Peter Pan.

Doamna Darling a auzit pentru prima dată de Peter Pan când făcea curățenie în mintea copiilor. Dacă nu știați, mamele au acest obicei de a cotrobăi în mintea copiilor după ce aceștia merg la culcare și de a pune toate lucrurile în ordine pentru a doua zi dimineață.

Copiii vorbeau despre un tărâm închipuit, cunoscut sub numele de Țara de Nicăieri. John zicea ceva despre o lagună străbătută în zbor de flamingi, pe care încerca să-i doboare cu arma lui de vânătoare, în timp ce Michael bâiguia în somn despre un flamingo peste care zburau lagunele. John credea că trăiește într-o barcă răsturnată cu fundul în sus pe o plajă de nisip, Michael era sigur că locuiește într-o colibă din frunze mari și lungi, împletite împreună de o mâna dibace. John nu avea prieteni, Michael avea niște amici care apăreau doar în timpul nopții, iar Wendy avea grija de un pui de lup părăsit de părinții săi. Asemănările de familie erau însă izbitoare în Țara de Nicăieri: dacă te uitai mai bine la ostroavele din care era alcătuită, observai că seamănă leit unul cu altul.

PETER INTRĂ PE FEREASTRĂ

Din când în când, călătorind în mintea copiilor săi, doamna Darling se ciocnea de lucruri pe care nu le putea pricepe; cel mai tare o punea în încurcătură cuvântul „Peter”.

Nu cunoscuse nicicând persoane pe care să le cheme Peter, și totuși el era omniprezent în mintile lui John și Michael, în timp ce Wendy părea obsedată de acest misterios băiat. Numele său apărea scris cu litere mari și, tot uitându-se la ele, doamna Darling și-a dat seama că buchile aveau o înfățișare pe cât de ciudată, pe atât de obraznică.

– Da, băiatul e la fel de impertinent ca și numele lui, a admis Wendy cu părere de rău.

Dar doamna Darling nu se mulțumea cu atât și continua să o interogheze:

– Dar cine este el, draga mea?

– E Peter Pan, mamă, ar trebui să-l cunoști.

La început, doamna Darling nu știa despre cine este vorba, dar tot scotocind prin vraful de întâmplări din trecut, și-a amintit de un Peter Pan despre care se spunea, în copilăria ei, că locuiește în țara zânelor. Pe atunci a crezut, bineînțeles, în existența acestui băiat, dar acum, fiind și soție, și om cu mintea întreagă, se cam îndoia de faptul că o asemenea ființă ar fi existat vreodată.

– Și-apoi, îi spunea ea lui Wendy, dacă el există, ar trebui să fie mare deja.

— Ba nu, Peter nu poate crește mare, stăruia Wendy cu multă convingere, el are aceeași înălțime ca și mine.

Doamna Darling a trebuit să-l consulte pe domnul Darling, dar acesta i-a răspuns, surâzând: „Ține minte bine ce-ți spun, e o poveste absurdă, pe care le-o fi băgat-o Nana în cap; o scorneală pe potriva unui câine. Las-o baltă, că o să treacă de la sine”.

Dar nu a trecut mult și, curând, băiatul poznaș a speriat-o de-a binelea pe sărmana doamnă Darling.

Într-o dimineață, Wendy a avut o revelație tulburătoare. Pe dușumeaua din dormitor ea a descoperit niște frunze care sigur nu fuseseră acolo atunci când copiii se culcaseră în paturile lor. Doamna Darling le scruta nedumerită când Wendy a constatat brusc, zâmbind cu îngăduință:

— Nu mă îndoiesc că e isprava lui Peter!

— Ce ai în vedere, Wendy?

— E atât de tipic pentru el să nu-și steargă picioarele când intră în casă, a zis Wendy, oftând, căci era o fetiță extrem de ordonată.

— Ce tot îndrugi, draga mea? Nimici nu poate intra în casă fără a bate mai întâi la ușă.

— Eu cred că el a intrat pe fereastră, a răspuns Wendy.

— Cum se poate, fereastra e la etajul doi!

— Și nu ai găsit frunze pe pervaz, mamă?

Doamna Darling nu mai știa ce să credă, pe când lui Wendy totul i se părea în firea lucrurilor.

PETER INTRĂ PE FEREASTRĂ

— Draga mea copilă, a exclamat femeia, de ce nu mi-ai spus până acum despre aceasta?

— Am uitat, a recunoscut cu inima usoară fetița.

Doamna Darling a examinat frunzele cu multă atenție: erau pe jumătate uscate și fărâmicioase, dar și-a dat seama îndată că acestea nu proveneau de la niciunul dintre copacii care cresc în Anglia. Femeia a căzut pe gânduri. Tot chibzuind aşa, a ajuns la concluzia că toate au fost un vis. Dar nici vorbă de aşa ceva.

Seara, doamna Darling și-a îmbăiat copiii și le-a cântat cântece de leagăn până când mânuștele lor au alunecat din palmele ei și copiii au pătruns, unul după altul, în împărăția somnului. Erau atât de drăguți și părea că se simt atât de confortabil în culcușul lor, încât doamna Darling a zâmbit cu gândul la temerile ei matinale și s-a aşezat liniștită în fotoliul de lângă cămin să mai croșeteze ceva. În scurt timp, ea a așipit.

În timpul somnului, a visat ceva ciudat. Se făcea că Țara de Nicăieri s-a apropiat prea mult de căsuța lor și că un omuleț straniu a ieșit din hotarele ce le despărțeau. Faptul nu a alertat-o pe doamna Darling, întrucât i s-a părut că văzuse de nenumărate ori chipul acesta în ochii mai multor mame. Apoi, tot în vis, a văzut cum Wendy, John și Michael se strecoară pe furiș în miraculosul ținut.

Visul în sine nu ar fi meritat nici cea mai neînsemnată atenție, dacă, în timp ce dormea, fereastra dormitorului nu s-ar fi deschis cu mult zgromot și în cameră

PETER INTRĂ PE FEREASTRĂ

nu și-ar fi făcut brusc apariția un prichindel. Acesta era însotit de o luminiță ciudată, ce se tot repezea dintr-o parte în alta a încăperii ca o insectă năstrușnică. Luminița a trezit-o pe doamna Darling.

Ea a scos un țipăt de spaimă când l-a văzut pe băiat și, dintr-o dată, și-a dat seama că acesta nu putea fi altul decât Peter Pan. De altfel, era un copil adorabil, care își păstrase toți dinții de lapte. Straiele sale erau acoperite cu frunze de tot felul și pătate cu cleiul stors de trunchiul copacilor. Năpârstocul a surâs, arătându-și dinții mici și albi ca perlele.

Capitolul 2

Umbra

Umbra lui Peter a fost făcută sul și ascunsă într-un sertar de către doamna Darling. Apoi, domnul și doamna Darling au mers la petrecerea la care fuseseră invitați. În acel moment, Peter a hotărât să se întoarcă pentru a-și redobândi umbra.

UMBRA

Doamna Darling a țipat – Nana, care tocmai se întorcea de la plimbare, a intrat pe ușă, ca și cum ar fi auzit clopoțelul. Căteaua a mărâit și s-a năpustit asupra băiatului care a sărit sprinten pe pervaz și apoi pe fereastră afară.

Doamna Darling a mai strigat o dată și a ieșit în stradă: nici urmă de băiețel însă. Uitându-se în bezna nopții, i s-a părut că vede doar o stea căzătoare.

Apoi, femeia s-a întors în dormitorul copiilor și a zărit-o pe Nana care ținea un obiect straniu în gură: era umbra băiatului!

În clipa în care acesta sărea pe fereastră, Nana a reușit să o închidă și umbra a rămas captivă în încăpere.

Doamna Darling a examinat îndelung umbra și a înțeles că era una obișnuită, doar că puțin șifonată și neîngrijită. S-a gândit să i-o arate și domnului Darling, dar acesta tocmai număra banii puși deoparte pentru pardesiele lui John și Michael, cu capul înfășurat într-un prosop umed. De aceea, ea a hotărât să facă umbra sul și să o ascundă cu grija într-un sertar.

Săptămâna a trecut repede. Era deja vineri după-amiază când doamna Darling și-a făcut apariția în camera copiilor, purtând minunata ei rochie albă. Wendy adora să o vadă îmbrăcată în haine elegante.

De asemenea, ea purta brățara lui Wendy pe mâna, brățară pe care o împrumutase acum câteva zile. Lui Wendy îi făcea o mare placere să-i dea cu împrumut bijuteriile.

UMBRA

În momentul în care doamna Darling a intrat în odaie, i-a văzut pe cei doi copii mai mari ai săi jucându-se de-a mama și tata. John juca rolul domnului Darling, iar Wendy era soția acestuia. Ambii serbau nașterea lui Wendy.

John vorbea exact în maniera în care ar fi vorbit și domnul Darling cu un asemenea prilej: „Sunt extrem de bucuros să vă spun că ați devenit mamă!”

Wendy se rotea încântată în jurul „soțului” său, exact aşa cum ar fi reacționat și doamna Darling. Apoi s-a născut John și ambii „părinți” au sărbătorit solemn și acest eveniment deosebit.

Peste un minut, s-a arătat Michael, care tocmai ieșise din baie și care a cerut imediat să fie declarat și el nou-născut, dar John i-a răspuns aspru că nu mai vrea să aibă copii.

Pe Michael l-au podisit lacrimile. „Nimeni nu mă dorește!”, s-a tânguit acesta. Bineînțeles că doamna în rochie albă de seară nu putea tolera o asemenea întorsătură.

– Ba da, a spus ea, eu îmi doresc un al treilea copil.

– Fetiță ori băiețel? a întrebat Michael fără prea multă speranță în glas.

– Băiețel, l-a asigurat doamna Darling și Michael s-a repezit în brațele mamei.

Au urmat amintirile. Peste câteva clipe, în dormitor a intrat domnul Darling cu o cravată boțită în mână.

– Ce ai, ce s-a întâmplat, tăticule?